

Jean Nicolas Arthur Rimbaud (* 20. október 1854, Charleville – † 10. november 1891, Marseille) bol francúzsky básnik francúzskeho symbolizmu, jeden z tzv. Prekliatych básnikov, jeden zo zakladateľov modernej poézie vôbec.

Celé svoje fascinujúce dielo vytvoril vo veku 15-19 rokov (v rokoch 1869 až 1873). Zaujal ho hugovský sen o slobode a antické mýty

Život

Jean-Nicolas-Arthur Rimbaud sa narodil v Charleville na severe Francúzska. Bol synom kapitána pechoty, ktorý opustil rodinu, keď mal malý Arthur 6 rokov. Jeho a ďalších troch súrodencov vychovávala prísna matka.

Keď mal 10 rokov, napísal do svojho školského zošita toto:

Slnko, pozemská pochodeň, haslo vysielajúc zo svojho ohnivého telesa posledné a slabé svetlo, ktoré napriek tomu umožňovalo vidieť zelené lístie stromov, malé kvety, ktoré vädli a obrovské vrcholy borovic, topoľov a storočných dubov... Čerstvý vietor pohyboval lístím stromov šumotom podobným šumotu strieborných vôd potoka, ktorý tiekol okolo mojich nôh... Papradie ohýbalo svoje zelené čelo pred vetrom....

V tej dobe bol Rimbaud tak hlboko veriaci človek, že keď raz videl, ako sa veľkí chlapci špliechali pri odchode z kaplnky svätenou vodou, vrhol sa na nich a bil a driapal hlava-nehlava. Týmto súbojom si vyslúžil nadávku „ten hajzel pobožný“.

Na strednej škole sa mu dostalo takej cti, že jeho latinské verše vyšli v bulletine Akadémie v Douai. Pokojne vyzerajúci žiak bol v skutočnosti odbojnej, nespokojnej povahy, ktorá sympatizovala s revolucionármi. V sedemnástich rokoch fajčil a nosil dlhé vlasy. Túžil po centre všetkého literárneho diania – po Paríži. Niekoľkokrát dokonca ušiel z domu a zúčastnil sa na bojoch komunardov v hlavnom meste Francúzska. V tejto súvislosti tiež vypracoval dnes stratený Projekt komunistickej ústavy.

Posielal svoje verše Paulovi Verlainovi, ktorého nesmierne obdivoval. Verlaine ho pozval do Paríža a nadviazali intímne styky. Potom čo sa Verlaine rozišiel so svojou ženou, žili s Rimbaudom spolu v Paríži, Anglicku a Belgicku. Rimbaud v tom čase obohacoval svoje básnické videnie smelými experimentmi. Po škandále v Bruseli roku 1873 (rozchod s Verlainom) Rimbaud navždy prestal písať, vrátil sa do Paríža, cestoval do Londýna a vrátil sa do rodného mesta.

V roku 1875 začal cestovať po svete. Hovoril najmenej ôsmimi jazykmi. Bol v Nemecku, Taliansku, v Holandsku vstúpil do koloniálneho vojska, na Jáve dezertoval, s cirkusom Loisset prešiel Švédsko a Nórsko, roku 1880 bol v Egypte, potom na Cypre a vydal sa do Adenu (dnes Jemen) ako obchodný zástupca. Prešiel celú Somálsku púšť, v Harrare sa usadil a obchodoval so zlatom a slonovinou. Bol poradcom neguša Menelika II. a skúmal Ogaden.

V roku 1887, keď prišiel do Káhiry, mal už úplne šedivé vlasy (mal 33 rokov).

V januári 1891 sa uňho objavili bolesti v pravej nohe, preto sa vrátil sa z Arabského polostrova do Francúzska. V Marseille mu amputovali nohu. Lekári zistili, že išlo o rakovinu, ktorej 10. novembra 1891 v Marseille podľahol.

Želal si byť pochovaný v Adene (v Jemene) na brehu mora, na príkaz matky však telo prenášajú do Charleville. Pohreb sa koná o desiatej ráno 14. novembra. Jeho bývalý profesor požiadal matku, aby presunuli obrad na neskoršiu hodinu, aby sa na ňom mohli zúčastniť aj Rimbaudovi priatelia a spolužiaci. Odbila ho slovami, že je to zbytočné a tak za jeho truhlou kráčali len dve osoby – jeho matka a jeho sestra Isabela.

Dielo

Rimbaud za štyri roky svojho tvorivého obdobia napísal básne s tuláckymi motívmi, protivojnové sonety, a satirické básne namierené proti víťazom nad Parížskou komúnou.

Rimbaud vo svojich básňach a neskorších básnických skladbách reagoval nielen na jazykovú a štylistickú stránku iných básní, ale aj na svoju dobu a jej protirečenia a predovšetkým experimentoval s mnohoznačnými význammi slov.

Jeho dielo tvoria najmä zbierky:

- Poésies [Básne]
- Illuminations [Iluminácie]
- Une saison en enfer [Pobyt v pekle]
- Derniers vers [Posledné verše]
- Album zutique [Album Zutique]
- Les Stupra
- Oeuvres [Dielo] - neskoršia zbierka

Sám Rimbaud pripravil do tlače iba zbierku „Pobyt v pekle“, ostatné boli zrekonštruované po jeho smrti. Po slovensky vyšli zbierky „Dielo“ a „Opitá loď a iné básne“.

Jeho najvýznamnejšia báseň je Opitá loď.